

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀναφέρεται στό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου στήν σημερινή Εὐαγγελική περικοπή. Ὁ Χριστός ἀνέβηκε στό Ἱεροσόλυμα γιά τήν ἑορτή τῶν Ἰουδαίων καί στάθηκε στήν Κολυμπήθρα πού εἶχε πέντε στοές καί ὀνομαζόταν στά Ἑβραϊκά Βηθεσδά. Ἐκεῖ συγκεντρώνονταν μέγας ἀριθμός ἀρρώστων, τυφλοί, χωλοί, παράλυτοι καί περιέμεναν νά κατέβει Ἄγγελος Κυρίου νά ταράξει τά νερά, καί ὁ πρῶτος πού ἔπεφτε μέσα θεραπευόταν ἀπό τήν ἀσθένειά του.

Σέ αὐτό τό μέρος βρισκόταν καί ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε τριάντα καί ὀχτώ ἔτη ταλαιπωρημένος ἀπό τήν ἀσθένειά του. Ὁ Χριστός τόν εἶδε καί γνωρίζοντας ὅτι ἦταν τόσα χρόνια παράλυτος τοῦ λέγει «θέλεις νά γίνεις ὑγιής;». Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀσθενής: «Κύριε, ἄνθρωπο δέν ἔχω νά μέ βάλει στήν κολυμπήθρα ὅταν ταραχτεῖ τό νερό. Ἐνῶ λοιπόν ἐγώ προσπαθῶ νά ἔρθω, ἄλλος κατεβαίνει πρῖν ἀπό ἐμένα». Τότε τοῦ ἀπαντά ὁ Ἰησοῦς «Σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀμέσως ἔγινε ὑγιής πῆρε τό κρεβάτι του καί περπάτησε. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἦταν Σάββατο.

Οἱ Ἰουδαῖοι μετά τήν θεραπεία του, τόν ἔβλεπαν καί τοῦ ἔλεγαν: «Εἶναι Σάββατο, καί δέ σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώσεις τό κρεβάτι σου». Ἀμέσως τοῦς ἀποκρίθηκε: «Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιή, ἐκεῖνος μου εἶπε: Πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Ἐκπληκτοί τόν ρωτοῦσαν «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σου εἶπε: Πάρε το καί περπάτα;» Ἀλλά αὐτός πού γιατρεύτηκε δέν ἤξερε ποιός εἶναι, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε, ἐπειδή ὑπῆρχε πλῆθος σ' ἐκεῖνον τόν τόπο. Μετά ἀπό αὐτά τόν βρίσκει ὁ Ἰησοῦς μέσα στό ναό καί τοῦ εἶπε: «Δές, ἔχεις γίνει ὑγιής. Μήν ἁμαρτάνεις πιά, γιά νά μή σοῦ γίνει κάτι χειρότερο».

Ἡ ὑπομονή τοῦ παραλύτου δέν εἶναι μόνο ἄξια θαυμασμοῦ ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι καί ἓνα παράδειγμα γιά ὅλους ἐμᾶς. Ἡ κραυγή ἀγωνίας πού περιμένει ἐδῶ καί τριάντα ὀχτώ ἔτη νά γευτεῖ τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τήν θεραπεία τῆς ἀσθένειας. Μέ πόνο ψυχῆς λέγει στόν Ἰησοῦ «Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Κατανοοῦμε μέσα ἀπό τήν φράση τοῦ παραλύτου πῶς τόσα χρόνια μέσα στήν θλίψη του καί στήν δοκιμασία τοῦ ἀγωνίζεται νά τά καταφέρει μόνος του, ἀλλά δέν μπορεῖ, χρειάζεται μιὰ βοήθεια, καί αὕτη εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πού μέσω τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου μᾶς δίνει νά κατανοήσουμε πῶς δέν εἴμαστε μόνοι σέ αὐτήν τήν ζωή. Εἶναι δίπλα μας βοηθός καί λυτρωτής στήν ἀσθένεια, στόν πόνο στήν θλίψη.

Μία εὐλόγη σκέψη πού περνᾷ ἀμέσως ἀπό τό μυαλό μας εἶναι ὅτι γιά τήν ἀσθένειά του εὐθύνεται ἀποκλειστικά ὁ ἁμαρτωλός βίος πού θά εἶχε. Ὅπως γνωρίζουμε ἁμαρτία εἶναι ἡ ζωή μακριά ἀπό τόν Χριστό καί τήν

ἐκκλησία. Ἡ ἁμαρτία μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἀποξένωση, στήν θλίψη, στόν πόνο, στήν μοναξιά. Ὁ μόνος τρόπος γιά νά μὴν γευτοῦμε αὐτά τά δύσκολα καί συνάμα ἄσχημα συναισθήματα καί καταστάσεις εἶναι νά ἀγωνιζόμαστε νά ἀποφύγουμε τήν ἁμαρτία καί νά εἴμαστε σωματικά καί ψυχικά κοντά στήν ἐκκλησία. Γιά αὐτό καί ὅταν ὁ Κύριος ξαναβρίσκει τόν παράλυτο τοῦ λέει νά προσπαθήσει πλέον στήν ζωή του νά ζήσει ἐνάρετα καί νά μὴν ξαναπέσει στήν ἁμαρτία.

Τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, μέσα ἀπό τό θαῦμα πού μᾶς μεταφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, δέν εἶναι μόνο διαχρονικό ἀλλά ταυτόχρονα μᾶς προτρέπει καί μᾶς καθοδηγεῖ στό πῶς πρέπει ὁ βίος μας νά εἶναι ἕνας διαρκῆς ἀγῶνας κοντά στόν Θεό. Μόνο τότε δέν θά γευτοῦμε ποτέ τήν μοναξιά, δέν θά χρειαστεῖ ποτέ νά φωνάξουμε ὅπως ὁ παράλυτος «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», γιατί πάντοτε θά ἔχουμε δίπλα μας τόν ἴδιο τόν Χριστό. Ἀμήν.

Πρεσβύτερος
Βασίλειος Ντίνος